

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΠΛασιό ή κοιβάτο σταμάτησε. Ένας, ένας οι κυνηγοί και οι άνθρωποι του δόν Αθουστίνου κοιμήθηκαν.

Μόνον οι φύλακες της κατασχενησείας έμεναν άγριοι, τρομοφοβιστάς πάνω—κάτω, γιά να μήν ύποπτούν καμιά ξυγνακή έπίθεσι από τους Ίνδοους ή από κανένα θηριο της ζούγγλας.

Έτσι έβγαζε το ποσί, χωρίς να κινεί τίποτε το έκπνεστο.

Μόλις έμαθέρας ο ιδιότροπος Άγγλος, μέ τον Άμερικανό κυνηγό, ό όποιος είχε αναλάβει να τον προφυλάκι από τους κινδύνους, καθάλλικεσαν τ' άλογά τους και φύγανε. Πήγαιναν να κυνηγήσουν το Λευκό Άλογο των Λεμιώνων, το όποιο, ό έκκεντρούς Άγγλος έννοιασε να ποίση, με κάθε θυσία.

Η ήμέρα ός το μεσημέρι πέλασε ήσυχά.

Τό άπόγευμα οι κυνηγοί άρχισαν άλόγων του δόν Αθουστίνου, σόδησαν στό δάσος, και άπειράσαν ένα μεγάλο ήμαζάκι, με κέντρο την λίμνη των Βονάσσων. Ήλιζαν ότι προχωρόντας έτσι προς τη λίμνη, θα έδωσαν προς τό εκεί όσα άλογα ήπάρχον στη ζούγγλα. Ή έλπίδα τους αυτή δεν άρχισε φεύγειν. Σε μία στιγμή τρομερό ποδοβολήτο άκούστηκε μέσα στό δάσος. Ένα μεγάλο κοπάδι άγρίων άλόγων, κυνηγημένο από τους κυνηγούς, έτρεξε κατατρομαγμένο να' άφηνισμένο προς τη λίμνη.

Τό δάσος άντηγόησε διάόλιχο από τον τρομερό καύλασμό. Κλαδιά σάσανε και θάμνοι και άνδράκια κατατατόντο...

Τά άλογα άλογα είχαν άντιληφθεί ότι διέτρεχαν κάποιον κίνδυνο και είχαν άφηνισθεί. Τρομερά χροετισμοί έτάρασαν τον άέρα, φοβητικοί και φροήματα του άντηγόησαν σε μεγάλη άνόστασι.

Στις όχθες της λίμνης οι άνθρωποι του δόν Αθουστίνου περιμέναν έτοιμοι, με τίς θηλειές στά χέρια, καθάλλα στ' άλογά τους. Έπί κεφαλής αυτών βρισκόταν ό ίδιος ό δόν Αθουστίνος.

Μία τραστιά έβγαζε πλάι στη λίμνη των Βονάσσων, είχε φροχτεί με ψηλούς πασσάλους. Της είχαν άρήσει μονάχα ένα άλογμα, το όποιο θα κλείνασε άμεσως, μόλις τ' άλογα, καθάλλικως κυνηγημένα, έπιπαιναν μέσα στη μεγάλη αυτή παγίδα.

Τά πράγματα συνέβησαν άχρηδώς, όπως τά είχαν σχεδιάσει οι κυνηγοί. Ένα μεγάλο μέρος της άγέλης των άγρίων άλόγων καταδιωχόμενο από παντού, φύχτηκε άσάραητο μέσα στό περιφραγμένο μέρος, του όποιου οι ήρωές τους του δόν Αθουστίνου, κλείσαν άμέσως την ήσοδο.

Μεταξύ των άγρίων και φροεμισμένων από θηιο άλόγων αυτών βρισκόταν και τό περιήρω Λευκό Άλογο των Λεμιώνων.

Η έπιτυχία του κυνηγιού ήταν δηλαδή καθάπληκτη.

Οι κυνηγοί του δόν Αθουστίνου ήσαν έκανοποιημένοι.

Θ' άφιναν τ' άλογα αυτά κλεισμένα στό μέρος που βρισκότονσαν, όσο να τους περάσει ή έξοφες και να καθάληθούν από την πείνα...

Τό να τά πληράσουν τη στιγμή αυτή θα ήταν τρέλλα. Γιατί τα άχμιαλοτισμένα ζώα λισσοίσαν πραγματικώς από πείνα.

Όταν έπλησε μάλιστα τα θραδισή όλα αυτά τά άλογα, άχμιαλοτισμένα μέσα στον φραγμένο περιόλο, έκαναν σαν τρέλλα. Χλιμνιόζον άγρια, έφοβηόζον, χτυπούσαν με τίς όπλές τους τους πασσάλους του περιφραγματος. Περισσότερο άπ' όλα είχε άφρονέσει τό Λευκό Άλογο των Λεμιώνων. Ήταν ή πρώτη φορά που βρισκόταν άχμιαλοιστο και πηόησε ψηλά, σαν να είχε φτερά, χροεμιστά φροεμισμένα, άνέμισε τη γαίτη του και την ούρά του, χτυπούσε δυνατά τό έδαφος και άπειρόσε να σείσει με τά δόντια του τ' άλλα άλογα...

Μόλις νύχτωσε, οι κυνηγοί έκάθησαν να δευτήσουν. Ήσαν κατακουρασμένοι...

***

Ένώ στη λίμνη των Βονάσσων, οι άνθρωποι του δόν Αθουστίνου ήσαν άπασολημένοι με τό κινήρι των άγρίων άλόγων, στά γύρω δάση συνέβαιναν ένδιαφέροντα έπίσης γεγονότα, τά όποια θα

οιά διηγηθήμε με τη σειρά τους, προκειμένου να τελειώσουν όλα με τό μεγάλο δράμα της άπαγωγής της όφραίας Ροζαρίτας, άπ' τον άπαισιο γυό του Έλ Μεστίζο, ό όποιος ποήοισε να κλέψι δεκά του, την πανήμορφη κόρη με κάθε θυσία.

Την ήμέρα λοιπόν, του κυνηγιού των άγρίων άλόγων, δύο ύποπτα πρόσωπα, δύο άτομα ντυμένα τη στολή των ύθαμενων Πατάγων, κατέβαιναν μέσα σε μία πηόγα, τό ποτάμι που κινόταν στη λίμνη των Βονάσσων.

Ήσαν Ίνδοι Πατάγοι οι άνθρωποι αυτοί;

Όποιοςόποτε τους έβλεπε, θα ξεγελιόταν και θα τους έπαινε πράγματι για Έρθηροδέριμους. Τόσο ή μεταμφίσησί τους ήταν έντυχημένη. Ένα έξασκαμένο μάτι όμως θα καθάλάβαινε άμέσως την άπάτη. Οι δύο αυτοί φροε-Πατάγοι, δεν ήσαν παρά ό Έλ Μεστίζο και' ό γυός του.

Ναι, ήσαν οι δύο προμεροί περατάι της ζούγγλας, οι δύο έπιφοβηοι μαγάδες, οι όποιοι μόλις έφταναν άπ' την Κοιλάδα του Χρυσού, άρχισαν άμέσως τίς ληστείες τους, με τελικό σκοπό την άσπαγή της κόρης του δόν Αθουστίνου.

Γιά την έπιτυχία της άπαγωγής θα τους βοηθούσε—όπως είχαν ανεννοηθεί—τό Μαύρο Πουλί με τους ανθρώπους του.

Μέσα στη βάρκα τους οι δύο μαγάδες είχαν διάφορα άντικειμενα προεσχημένα από κλοπή. Έρλιπια, ένδύματα, μαχαίρια, τσεξούρια, κροαμίτες, μαρούτι και σαταίτες.

Η πηόγα ήταν τόσο φροτισμένη, όστε μόλις λίγους πόντους έξείχε από τό νερό.

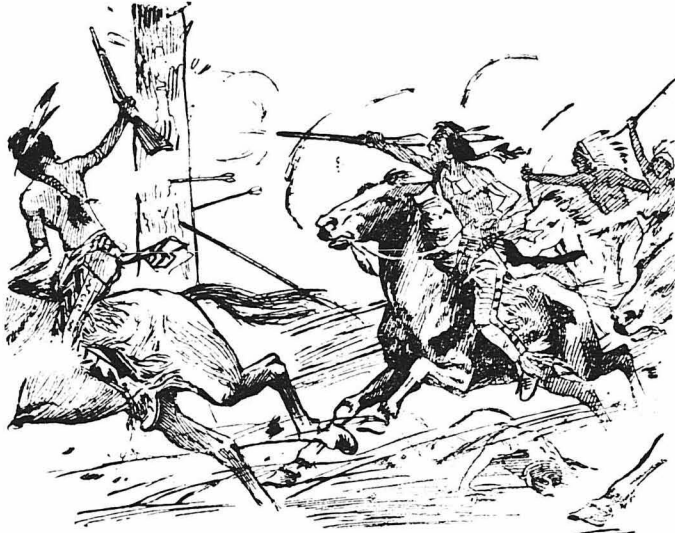
Οι δύο κροαούγοι πηγαίνονε να κηύφουνε τά κλοπιμαία τους, γιά να κηύφουν κατόπιν έλεύθεροι έναντίον της κατασχενησείας του δόν Αθουστίνου.

Από την πρώτη στιγμή που είδε την όφραία Ροζαρίτα, ό άπαισιος γυός του Έλ Μεστίζο, αισθάνθηκε γιά αυτή φροερό πάθος. Ποήοισε να την κλέψι, να την κλέψι δεκά του, με κάθε μέσον, με κάθε θυσία...

Ό Έλ Μεστίζο δεν ένέμενε και τόσο τό σχέδιο μανό του γυού του. Τι τον ένδιέφεραν αυτών ή γυναίκες; Μά δίν τομοίσε να τη φροερά τη γνομή του στο γυό του, τον όποιο φοβόταν, τον όποιο έτρεμε...

Ό γυός του έξ άλλου ήταν ύβραος γιά την έπιτυχία του σχεδίου του. Έκόξ άπ' τό Μαύρο Πουλί θα τον βοηθούσαν στην άπαγωγή της Ροζαρίτας οι Άτάγοι, οι τρομερότεροι και άγριότεροι ήθαγενείς της ζούγγλας.

Οι Άταγοι—έξ' όν, όπως έφροαίμε, τό δουμα των Παοισανών Άπάγχιδων—ήσαν άπάνθρωποι μέτρο θρηωδίας, άμοχαρείς σαν τίγοεις, έγ-

Ίνδοι Άπάχοι συναγωνιζόμενοι στη σκοποβολή.

θοοί άσπονδοι των λευκαν, θηρια άνήμερα, χειρότεροι και' από τά θηρια της ζούγγλας και' έπί πλέον περιήρωι ήπειές, δεινοί σκοπευταί, άφθαστα τοξότα. Όταν γυνιαζόντονταν στη σκοποβολή, με τίς κροαμίτες τους, τά βέλη τους και τίς λόγγες τους, έκαναν προτοφανή θαύματα, χρησιμοποιώντας ως στόχο ένα κομμάτι δέντρον ή και άχμιαλοιστο, λευκούς και έρθηροδέριμους άνδρια, άντιπάλους των.

Οι δύο περατάι έπλεσαν τώρα προς τό νηοί των Βουβάλων, τό όποιο βρισκόταν στη μέση του ποταμού. Πήγαιναν εκεί να κηύφουν τά όλα τους σε ένα άσφαλες μέρος.

Ένώ ό δύο περατάι τραβούσαν με την πηόγα τους προς τό νηοί των Βουβάλων, ένα άλλο άτομο τους κροαζούλοισσε προσεχτικιά από την όχθη του ποταμού.

Ό άνθρωπος αυτός προχωρούσε άνάμεσα στά χόρτα, με μεγάλη προσοχή, γιά να μήν τον άντιληφθούν οι δύο λησταί.

Ήταν ό γενναίος Κομάγγης, ή Φλογορά Άκτίς.

Ήταν ό άσπονδος έχθρός των δύο μαγάδων, ό όποιος είχαν όρκιστεί την έξόντωσί των.

Ό Έλ Μεστίζο και' ό γυός του τραβούσαν γρήγορα-γρήγορα κουπί, χωρίς να άντιληφθούν τίποτα.

Σε λίγο πρόβαλε μπροστά τους τό νηοί των Βουβάλων.

—Έρτάσαμε! είπεν ό Έλ Μεστίζο.

—Άς κηύφουμε γρήγορα τά πράγματά μας και' άς φύγοιμε, απάντησε ό γυός του, κηύάζοντας γύρω του με προσοχή, μήπως

τους παρακολουθούσε κανείς. Δεν είδε όμως τίποτε το ύποπτο και ήσυχως.

Η Φλογερά 'Αιγίς είχε σπαιθεί τώρα και κούταζε, ανάμεσα απ' τα κλαδιά του δυο ληστές.

Ο 'Ελ Μεστίτσο κι' ο γυιός του βγήκαν από νησί κι' άρχισαν να μεταφέρουν τα πράγματα που θυσκόνησαν στην πόρτα στην ξηρά. Στο νησί αυτό οι δυο κακούργοι είχαν φτιάσει ένα άσφαλτο κρηφώνα για τα κλοπιμαία τους. Είχαν σκάψει στη γη ένα μεγάλο και βαθύ λάκκο και τον είχαν στρώσει γύρω με πλατεί φύλλα φρετών, για να εμποδίζεται να περνάει η ύγρασία.

Στο λάκκο αυτό τοποθέτησαν προσεκτικά τα πράγματα, και τα άλλα που είχαν κλέψει τις τελευταίες ημέρες και κατόπιν τον σκέπασαν με κλαδιά και ξερά χόρτα.

—'Ωραία, είπε με ικανοποίησι ο 'Ελ Μεστίτσο. Κανείς δεν θα υποψιαστή ότι εδώ πέρα είχε κρυμμένα τόσα αντικείμενα, όπλα και πολεμοφόδια.

—ε Άχρησι, σκεφτόταν την ίδια στιγμή η Φλογερά 'Αιγίς, σάς κρατά καλά. Στο μέρος αυτό έθαψατε την ψυχή σας. Θά ξαναθώτετε βέβαια, μία μέρα, στο νησί αυτό, για να πάρετε τα πράγματά σας και να τα μεταφέρετε στις κλιβές σας. Την ημέρα αυτή θά πληρώσετε με το αίμα σας τις άτιμιές σας.

Οι δυο μεγάδες ξαναμπήκαν κατόπιν στη βάρκα τους κι' απομακρύνθηκαν, από το νησί τών Βουβόλων.

Το ίδιο έκανε κι' η Φλογερά 'Αιγίς. Μόλις οι δυο πειρατάι άπεμακρύνθηκαν, προχώρησε μέσα στη ζούγκλα κι' έφτασε κάτω από έναν ψηλό απότομο βράχο. Έκει, στον κορμό ενός δέντρου, ήταν δεμένο ένα άλογο. Το ποτό ζάδο, μόλις άκουσε τα βήματα του 'Ινδού χρομήτισε πρόσχαρα. Ο 'Ερμυθόδεμος πλησίασε, το χάιδεψε στο μέτωπο, το έβλεσε και πηδώντας στη σάχη του τράβηξε προς το βάθος του δάσους.

Και τώρα δε ξαναθυμίζουμε στους φίλους μας κυνηγούς, στο γενναίο Βουαροζέ και στον δομητικό και άφοβο Πέτε τον 'Υπηρέτ.

Είπε πορτ,

Ο φίλος έχει άνετη άρκετά ψηλά στον οφθαλμό.

Πάνω στο λόφο της Κουλάδας του Χρυσού, καθισμένος στη γη, με το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια του, άθλιος κι' άτελειωμένος κάθεται ο Βουαροζέ.

Κοντά του βηματίζει πάνω-κάτω φρενασμένος κι' έντασιμένος ο Πέτες.

Ο Βουαροζέ δεν βγάζει μιλιά. Άναστενάζει μόνον κάθε τόσο, άναστενάζει βαριά και σάγγει τις τρομερές γραφίες του πάνω στους λευκούς κορμούς του.

Πρό πάντε λεπτόν γύρισε κοντά του ο Πέτες, ο οποίος είχε φύγει από το ξημέρωμα, για να ψάξει μήπως άνακαλύψει κανένα ίχνος του Φαβίου. Μά δεν άνακάλυψε τίποτε, απολύτως τίποτε...

Η άποτυχία αυτή του Πέτε σύντηξε περισσότερο το γρησάο κυνηγό τών τίγρων.

Τι είχε άπογίνει λοιπόν ο άγαπημένος του Φάβιος; Τόν είχαν σκοτώσει οι 'Ινδοί;

Τόν είχαν πιάσει στο κοντινό ποτάμι;

Η σιωπή και η άθλια του Βουαροζέ κράτησε άσκεπη όρα. Τέλος σηκώθηκε όρθιος και φώναξε χτυπώντας τη γη, με το πόδι του :

—Δεν μπορώ, Θεέ μου, να σταθώ σε μία μεριά. 'Ας φύγωμε από δω. Πέτε. 'Ας ψάξουμε άδωδα. 'Ας έρευνήσουμε παντού. Θέλω να μάθω... να μάθω... Και το έλάχιστο ίχνος θά μάς διαφωτίση.

Ο Πέτες δεν έφερε καμμία άπάντηση.

—Έμπρός! είπε. 'Ας ξαναρχίσουμε τις έρευνές μας.

Αυτή τη φορά άρχισαν τις έρευνές των από τις πλαγιές του βράχου. Ψάχνοντας έτσι, βρήκαν σε λίγο το μαχαίρα του Φαβίου.

Ο Βουαροζέ το άρπάξε και το φίλησε.

—Το μαχαίρι του! Φώναξε. Τι σημαίνει αυτό, Πέτε; Τι άλλο παρά ότι ο Φάβιος πιάστηκε με τους 'Ινδούς τις στιγμές που λειπάμε; Ναι, ναι, αυτό είναι! Τι λές έσύ;

—Συμφωνώ με τα λόγια σου, Βουαροζέ.

—Γιά να μην ύπάρχουν, λοιπόν, ίχνη αίματος στο έδαφος, σημαίνει ότι δεν έχει πραγματισθεί. Δεν τόν έχουν σκοτώσει. Θά τόν πύρνανε μαζί τους αλμυλάσιο. Κι' αν συμβαίνει αυτό πραγματικώς, με γεμίσει έλπίδες, καλέ μου σύντηροφ. Γιατί θά κυνηγήσουμε αυτούς τους κόκοιρους σκύλους και θά τόν έλευθερώσουμε. Το όραζομαι αυτό στο όνομα του μεγάλου Θεού!...

Οι δυο κυνηγοί προχώρησαν κατόπιν κατό πάλι. Έκει, πάνω σ' ένα κλαδί κάποιου θάμνου, βήσαν ένα κορμί από τα ρούχα του Φαβίου.

Ο Βουαροζέ το εξέτασε κι' αυτό κατασυνκνημένος.

—Αυτό είναι! είπε τέλος. Ο Φάβιος μου πιάστηκε μ' έναν ή δυο απ' τους 'Ινδούς, πάλεψε μαζί τους άγρια, σοφικολίστησαν κάτω, ως πού τόν άφάλλισαν και τόν έδεσαν. 'Αρα ο Φάβιος μου ζή. 'Ας είνε δοξασιμένο το όνομα του Θεού!...

Τη στιγμή αυτή μια κραυγή άντήχησε από το μέρος των άντικωνών γρεμιών.

—'Ω, ω, ω!...

Οι δυο κυνηγοί σάστησαν ξαφνιασμένοι.

Ποιός έφώναζε έτσι;

Η κραυγή που άκουσαν τους ήταν έντελώς άγνωστη.

—Νά πρόκειαια περί έχθρου ή φίλου; ρώτησε ο Πέτες, φέρων τον το χέρι στο μαχαίρι του.

—Η περί παγίδος τών 'Ινδών, ή τών μαγιάδων; είπε ο Βουαροζέ.

—'Ας μην άπαντήσουμε στην κραυγή που άκουστήκαμε, σύντηροφ.

'Ας κρυφτούμε πίσω από ένα βράχο κι' άς περιμένουμε να ιδούμε αν θά φανή κανένας.

Πραγματικώς οι δυο κυνηγοί, οι άποιοι, όπως ξερετε ήταν χωρίς πυροβόλα όπλα, κρύφτηκαν πίσω από ένα βράχο, με τα μαχαίρια στο χέρι.

Μερικά δευτερόλεπτα πέρασαν. Κι' άξαφνα η κραυγή ξανακούστηκε, πιο κοντά αυτή τη φορά :

—'Ω, ω, ω!...

—Είνε σύνθημα τάχα; φησίρισε ο Πέτες. Γιατί αυτός που φωνάζει έτσι άναζητάει άσφαλώς κάποιον ή κάποιους.

'Αξαφνα από τους άντικωνούς άποτοίους γρεμιούς προβάλε ένας άνθρωπος. Δεν ήταν 'Ινδός. Έπρόκειτο περί λευκού και μάλιστα Μεξικανού. Άντι κατέλλου, φρούσε στο κεφάλι του ένα κόκκινο μαπέλι.

Οι δυο κυνηγοί τόν κυττάζανε προσεκτικά.

—Ποιός είν' αυτός; Πέτε; Τόν γνωρίζεις; ρώτησε ο Βουαροζέ.

'Αλλά ο Πέτε δεν άπάντησε. Είχε το βλέμμα του καθορισμένο πάνω στο παράξενο αυτό ύποκειμένο.

—Είνε άσπιλος, Πέτε, πρόθεσε ο Βουαροζέ.

'Αλλά ποιός είνε τέλος πάντων;

Ο άγνωστος προχώρησε μπρός, κυττάζοντας με προσοχή δεξιά κι' άριστερά.

Τέλος ο Πέτες έπιασε το χέρι του Βουαροζέ και του είπε απότομα:

—Ο Γουαϊφέρ!

—Ο Γουαϊφέρ, έχεις δικιο, είπε τώρα κι' ο γρησάος κυνηγός, χτυπώντας το μέτωπό του.

Κι' άμέσως οι δυο κυνηγοί άφησαν τόν κρηφώνα τους, προχώρησαν μπρός και φώναξαν κι' οι δυο μαζί:

—Γουαϊφέρ!... 'Εδώ... έδώ...

Ηταν πραγματικώς ο κακότυχος χρυσοθήρας, τόν όποιο είχαν σώσει με γδαρμένο το κρανίο απ' τα νύχια τών 'Ινδών και τόν όποιο είχαν άφήσει στη ζούγκλα, όσο να ξαναθυρίσουν, να τόν πάρουν μαζί τους.

Ηταν ο Γουαϊφέρ καλοστεκονόμενος τώρα στα πόδια του. Είχε βρει εν τώ μεταξύ τις δυνάμεις του, ο πυρετός κι' η εξάντληση του είχαν περάσει κι' είχε ξεκινήσει για την Κουλάδα του Χρυσού, να βοηθί τους σωτήρας του.

Η ξαφνική εμφάνισις του χρυσοθήρα σε μία τόσο κρίσιμη στιγμή, εξαορίστησε τους δυο κυνηγούς. Θά είχαν επί τέλους ένα σύντηροφο άκόμα, έστο και άσπιλον.

Ο Βουαροζέ κι' ο Πέτες έσημξαν το χέρι του Γουαϊφέρ και τόν ρώτησαν πως κατόρθωσε να φτάση ως τα μέρη αυτά.

—Βλέποντας πως άγνοούσατε, άπάντησε ο Γουαϊφέρ, άνησχησα κι' άποφάσισα να έρευνήσω να σας βρω. Είχα δει το όρομο που πύρνατε όταν μ' άφήσατε στο δάσος, στην όχθη του ποταμού και πήρα κι' έγώ τόν ίδιο.

—Κι' ή πληγή σου; ρώτησε ο Πέτες.

—Ευτυχώς άρχισε να τρώει και να κλείνει. Το δέμα άπλόκει πάλι άπάνω στο κρανίο. Την πρώτη ημέρα ύποφερα πολύ από πυρετό και διάφα τρομερή. Δεν χόρτανα να σίβω στο ποτάμι και να πίνω. Μά σιγά-σιγά έννοιωσα τις δυνάμεις μου να ξαναρχίζονται. Σπρώθηκα τότε και τράβηξα προς τα μέρη αυτά, με την έλπίδα να σας συναντήσω.

—Δεν είδες στο όρομο σου 'Ινδούς; ρώτησε ο Βουαροζέ.

—'Οχι. Γιατί προφυλαγόμενοι. Είδα όμως σε μία πόρτα που κυττάριζε στο ποτάμι, δυο ύποπτα ύποκειμένα. Ήσαν δυο άνθρωποι λευκοί μάλλον, ντυμένοι σαν 'Ερμυθόδεμοι.

—Οι δυο σκυλιολομάδες; είπε ο Πέτες.

—Μήπως είχαν μαζί τους τόν τρίτο σύντηροφο μας; ρώτησε ο Βουαροζέ μ' άγωνία.

—'Οχι. Ήσαν έντελώς μόνον. 'Αλλά γιατί μου κάνετε την ερώτησι αυτή; Ποιός είνε ο τρίτος σύντηροφο σας;

Ο Βουαροζέ άναστενάξε και διηγήθηκε με λίγα λόγια στον Γουαϊφέρ τι είχε συμβεί.

(Ακολουθεί)

Ο Κομάχλης παρακολουθούσε προσεκτικά τους δυο πειρατάς...

Προσεχώς στο ΜΠΟΥΚΕΤΟ
**ΟΙ ΚΟΚΚΙΝΟΙ
ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ
ΖΟΥΓΚΛΑΣ**
Περιπετειώδες 'Ινδικό μυθιστόρημα.